

Gökçenur Ç.

În brațele avalanșei /

Çiğların kollarında /

In the Arms of the Avalanches /

VERSOPOLIS

BIBLIOTECA
JUDEȚEANĂ TIMIȘ
„SORIN TITEL”

Gökçenur Ç.

În brațele avalanșei

Çığların kollarında

In the Arms of the Avalanches

Timișoara

2025

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ TIMIȘ „SORIN TITEL”
Piața Libertății nr. 3, Timișoara
www.bjt.ro

Editor: Tudor Crețu
Traduceri: Gökçenur Ç., Neil Doherty (turcă-engleză),
Antuza Genescu (engleză-română)
Redactori: Marius Ciupertea, Luigi Popescu
Tehnoredactor: Cristian Clețiu

Biblioteca Județeană Timiș „Sorin Titel” este deținătoarea dreptului de autor pentru prezenta ediție.

ISBN

Bio

Gökçenur Ç. (1971) este poet, traducător, editor și activist pentru poezie, locuind în Istanbul.

Ca poet

Cu șapte volume de poezie publicate în limba turcă, a primit mai multe premii prestigioase în Turcia. Poezia sa a fost tradusă în peste treizeci de limbi, iar volume de poezie selectată i-au fost publicate în engleză, germană, italiană, sârbă, română și bulgară.

Ca editor

Este co-editor al secțiunii turce din portalul *Poetry International* și face parte din consiliul editorial al revistei literare internaționale *Blesok*, cu sediul în Macedonia. Este editorul revistei literare cunoscute *Offline Istanbul*. A editat, de asemenea, numeroase reviste literare și cărți de poezie sau traduceri de poezie în limba turcă.

Ca traducător

A tradus și publicat volume de poezie selectată ale unor poeți de renume mondial precum Wallace Stevens, Paul Auster, Ursula Le Guin, Ocean Vuong, Anne Carson și mulți alții în limba turcă. De asemenea, a tradus în limba engleză unii dintre cei mai importanți poeți turci. A fost membru al Atelierului Internațional de Traducere Literară de la Cunda și a participat și ca scriitor invitat.

Ca activist pentru poezie

A participat și/sau organizat ateliere și festivaluri internaționale de poezie și traducere în multe țări. Este curator și co-director al proiectului *Word Express*; co-director al festivalurilor internaționale *Offline Istanbul International Poetry Festival* și *Poesium Istanbul*. A fost membru al consiliului în cadrul festivalurilor *Nilüfer International Poetry Festival*, *Gaziantep Mosaic of Metaphors International Poetry Festival*, *Crete International Poetry Festival* și *Kritya International Poetry Movement*.

Gökçenur Ç. (1971) İstanbul'da yaşayan bir şair, çevirmen, editör ve şiir aktivistidir.

Şair olarak

Türkçe yayımlanmış yedi şiir kitabı bulunan Gökçenur Ç., Türkiye'de birçok prestijli ödül kazanmıştır. Şiirleri otuzdan fazla dile çevrilmiş ve İngilizce, Almanca, İtalyanca, Sırpça, Romence ve Bulgarca dillerinde Seçme Şiirler kitapları yayımlanmıştır.

Editör olarak

Poetry International portalında Türkçe bölümün ortak editörüdür ve Makedonya merkezli uluslararası edebiyat dergisi Blesok'un editörler kurulunda yer almaktadır. Tanınmış edebiyat dergisi Offline Istanbul'un editörlüğünü

yapmaktadır. Ayrıca birçok edebiyat dergisi, şiir kitabı ve çeviri şiir kitabının editörlüğünü üstlenmiştir.

Çevirmen olarak

Wallace Stevens, Paul Auster, Ursula Le Guin, Ocean Vuong, Anne Carson gibi dünyaca ünlü şairlerin Seçme Şiirler kitaplarını Türkçeye çevirmiş ve yayımlamıştır. Aynı zamanda önemli Türk şairlerini İngilizceye çevirmiştir. Cunda Türk Edebiyatı Uluslararası Çeviri Atölyesi'nin üyesi olmuş ve konuk yazar olarak da katılmıştır.

Şiir aktivisti olarak

Pek çok ülkede şiir çeviri atölyelerine ve şiir festivallerine katılmış ya da bunları organize etmiştir. Word Express projesinin küratörü ve eş direktörüdür; Offline İstanbul Uluslararası Şiir Festivali ve Poesium İstanbul uluslararası şiir festivallerinin eş direktörüdür. Nilüfer Uluslararası Şiir Festivali, Gaziantep Metaforlar Mozaiği Uluslararası Şiir Festivali, Girit Uluslararası Şiir Festivali ve Kritya Uluslararası Şiir Hareketi gibi organizasyonların yönetim kurullarında yer almıştır.

Gökçenur Ç. (1971) is a poet, translator, editor, and poetry activist living in Istanbul.

As poet

With seven poetry books to his name in Turkish, he has received several prestigious awards in Turkey. His poetry has been translated more than thirty languages and Selected Poetry books has been published in English, German, Italian, Serbian, Romanian, Bulgarian.

As editor

He is the co-editor of the Turkish domain in Poetry International portal and is on the editorial board of Macedonian-based international literary magazine Blesok. He is the editor of renowned literature Magazine Offline Istanbul. He also edited many of literature magazines, poetry, and poetry in translation books in Turkish.

As translator

He has translated and published selected poetry books of Wallace Stevens, Paul Auster, Ursula Le Guin, Ocean Vuong, Anne Carson, and many other exceptional world poets into Turkish and some of the best Turkish poets into English. He was a member of the Cunda International Workshop for Translators of Turkish Literature, which he has attended as a visiting writer as well.

As poetry activist

He has participated and/or organized poetry translation workshops and festivals in many countries. He is the curator and co-director of Word Express; co-director of international

poetry festivals Offline Istanbul International Poetry Festival and Poesium Istanbul. He was a board member in Nilüfer International Poetry Festival, Gaziantep Mosaic of Metaphors International Poetry Festival, Crete International Poetry Festival and Kritya International Poetry Movement.

În brațele avalanșei

Gazel cu pâine

atâtea veri departe de tine, în goană după pâine,
acasă — pâine, la școală — pâine, cu vin — pâine,

m-am istovit sub soarele fierbinte
nu ca de iulie, ci ca tine, ca pâinea,

eram tânăr, credeam că nu va trece, dar a trecut
ca timpul, ca și cum am fi mâncat, ca pâinea

ne-am înmuiat durerea unul în sosul celuilalt,
dar a rămas tare ca piatra, ca pâinea

s-a terminat școala, s-a terminat casa, sst!, s-a terminat iubirea,
acum e viață, acum e veche, ca pâinea.

Oare așa ne-a fost scris?

Dacă am cădea de sus de tot, am putea crede că zburăm.
Oare așa ne-a fost scris? Păsările să tacă, tu să-mi vorbești.

Eram pseudonimul uitat al ploii de noiembrie.
Oare așa ne-a fost scris? Iernile să tacă, tu să-mi vorbești.

Ești frumoasă, ești senină de parcă stă să adie vântul.
Oare așa ne-a fost scris? Cuvintele să tacă, tu să-mi vorbești.

Cine-ar putea să se agațe de vânt, cine să ducă ploaia?
Două frunze speriate, una de alta prinse, nu de-o creangă.

Acum mă întreb: o să ne prăbușim și noi la pământ?
Să tacă păsările, să tacă totul, nu mai vorbi – îmbrățișează-mă.

Sau asta e ultima noastră vară cu tine?

Neliniște în aer, un cer încărcat.
Freamătul nostru e cel ce adoarme păsările?
Sau asta e ultima noastră toamnă cu tine?

O ambulanță în fața casei.
Privirea noastră e cea care întetește ploaia?
Sau asta e ultima noastră iarnă cu tine?

O cochilie goală rostogolindu-se pe jos.
Ieșirea din cochilie e sinuciderea noastră?
Sau asta e ultima noastră primăvară cu tine?

Lucruri la care n-am putut renunța, împachetate în cutii:
Bilete de muzeu, hărți, scrisori — e scrisul nostru?
Sau asta e ultima noastră vară cu tine?

Eu înainte de tine

Părea că lumea fusese creată ca să ne întâlnim,
eu distrus, eu naiv, eu înainte de tine...

E ca prima pagină dintr-un jurnal, ai spus, cu privirea pierdută în ploaie,
eu extenuat, eu ud learcă, neștiind ce e somnul.

Ce lung era gâtul tău,
dar nopțile niciodată prea lungi ca să-l sărut destul,
eu castaniu, eu hamal, eu înainte de tine...

Îmi târam umbra de colo-colo,
eu strivit, eu jalnic, neștiind ce povară duc cu mine.

Nu ne asemănam, dar timpul ne-a făcut asemănători,
eu leneș, eu încrâncenat, eu înainte de tine...

Aveai un stil al tău de a te ridica de la masă când te plictiseai,
eu confuz, eu îndrăgostit, neputând să te urmez.

Am trăit zile frumoase cu tine
iubirea mea, nu pot să le cuprind în vorbe,
și ce dacă ne mai și certăm?
Vezi, viața asta am trăit-o împreună,
au trecut aproape douăzeci și cinci de ani.
Amândoi uităm lucrurile acelea frumoase,

dar să nu crezi că am uitat,
eu strivit, eu jalnic, eu înainte de tine...

Nu, te iubesc

Nu,
nu pentru că uneori cred că sunt cai în părul tău care se întrec
cu ploaia.

Nu,
nu pentru că-ți respect sânul stâng pe care îl sug ca pe mure.

Nu,
nu pentru că nu știu să arunc o mănușă gri în lac spre a-ți
potoli furtuna.

Nu,
nu pentru că te unduiești ca o gazelă în cercuri sângerii când
dormi.

Nu,
nu pentru că odată ai spus că aș fi plecat, dar nu mă puteam
lipsi de tine.

Nu,
nu pentru că îți piepteni părul cu furculița când ești
îngândurată.

Nu,
nu pentru că păsările adunate la umbra ta se unduiau ca o
mare întunecată.

Nu,
nu pentru că intri până în apă la genunchi și le citești poezii
lebedelor.

Nu,
nu pentru că ții în poșetă o oglindă în care, privind-te, vezi
Muntele Amanos.

Nu,
nu pentru că îmbrățișezi cățeeii care ling zăpada și plângi.

Nu,
nu pentru că aduci valurile insulei în casa noastră și le întinzi
mese cu rakî.

Nu,
nu pentru că zâmbetul tău arată ca niște graffitiuri desenate
stângaci pe un zid proaspăt vopsit.

Nu,
nu pentru că le spui povești kurde măgarilor de pe pârlouge.

Nu,
nu pentru că aduni pistruii căzuți de pe obrajii fetelor ce se
iubesc prin păduri și îi faci stele.

Nu,
nu pentru că vrei să conduci în locul meu când sunt obosit.

Nu,
nu pentru că-mi sorbi lacrimile ca un colibri.

Nu,
nu pentru că am stat liniștiți unul lângă altul și-am ascultat
cum trosnesc gândacii prin bucătărie.

Nu,
nu pentru că faci schimb de mesaje cu fete care umblă
brambura în pantaloni prin Reykjavik.

Nu,
nu pentru că mă scarpini pe spate fără reproșuri, deși crezi că
mâncărimea e o veche scrisoare de dragoste pe care n-am avut
inima s-o aruncăm.

Nu,
nu pentru că mirosul tău îmi amintește că lupoaicele vânează
singure în apropierea orașului.

Nu,
nu pentru că ai spus odată că politica e ocupația celor care vor
să schimbe viața, dar nu să o și trăiască.

Nu,
te iubesc pentru că, atunci când ne va veni rândul, vom spune
împreună nu.

Noaptea plesnește în tăcere

Un nor se contopește cu bezna.
Un armăsar încalecă ploaia.
O bancă trage obloanele.

Când schimb cuvintele cântecului,

Un munte delirează în somn.
Un lup aleargă pe calea ferată.
Un apometru plesnește.

Iasomia înnebunește la râsul tău,

Așadar, cântecul se potrivește cu numele tău.
Așadar, înțelegem încă o dată.

Ești un lup care urlă la ploaie,
Iar eu, un cal care se întrece cu trenuri fantomă.

Ne sufocă birourile, casele,
Plesnim, noaptea plesnește în tăcere.

Atâta străduință, atâtea cărți, atâția ani împreună

Suntem ca niște dicționare rupte, în noi e o sintaxă dezlănțuită,
Atâta pasiune, atâtea amintiri, atâția ani împreună.
Zadarnic am vorbit cu cerbii de jad ai iernii?

O mașină cu farurile stinse parchează în fața blocului.
Atâta ceartă, atâta groază, atâția ani împreună .
Zadarnic ne-am iubit cu florile de cireș pătate?

Lumea e un infinit vacarm de șantier.
În fața ochilor noștri, un atlas deschis.
Dar în caii noștri oboșiți n-a mai rămas zvâcnire.
Și, oricum, unde am mai putea merge?
Lăsându-i pe cei dragi neputincioși în urma noastră?

Ne-au furat voturile, iubito, ne vor fura și bucuria, asta nu se poate!
Atâta străduință, atâtea cărți, atâția ani împreună!
Zadarnic ne-am luptat cu adevărurile acestei lumi?

Când vântul suflă așa, putem fi fericiți?

Poate am râs cândva fără să ne treacă prin minte vreo-ntrebare
Ușa ploii e mereu deschisă, nu-i nevoie de cheie
Căutăm neîncetat cuvinte care vindecă orice rană
Când vântul suflă cu atâta putere, oare putem fi fericiți?

Când vântul suflă cu atâta putere, oare putem fi fericiți?
Ca un câine ce sare întruna spre înalțuri printre pădăii
Odată poate că a avut un nume — poate Noruț, poate Negruț
Ne dăm seama că poate a privit în sufletul fiului nostru

Ne dăm seama că poate a privit în sufletul fiului nostru
Toamna așteaptă noaptea, o așteptăm și noi, dar nu știm asta?
Așteptăm să treacă durerea, să ia forma norilor
Căutăm neîncetat cuvinte care vindecă orice rană

Căutăm neîncetat cuvinte care vindecă orice rană
Dar ușa ploii e mereu deschisă, nu-i nevoie de cheie
Poate am râs cândva fără să ne treacă prin minte vreo-ntrebare
Când vântul suflă cu atâta putere, oare putem fi fericiți?

Ce-am fost unul pentru celălalt?

A venit, se pare, ziua în care trebuie să ne cerem scuze de la toamnă.

Cu ochii închiși, ascultam valurile.

Marea, casa, ce-am fost unul pentru celălalt?

A venit, se pare, ziua în care trebuie să ne cerem scuze de la toamnă.

Cu ochii închiși, ascultam valurile.

Păsările roșii care ciuguleau stelele

Ce-or fi vrut să ne spună — noi nu le înțelegeam.

Cu ochii închiși, ascultam valurile.

Marea, casa, ce-am fost unul pentru celălalt?

Eram tineri, credeam că nu vom uita niciodată

Unde am îngropat ploaia, că nu vom uita

Noaptea, secretul, ce-am fost unul pentru celălalt?

Primele iubiri — pietre aruncate în mări fără fund.

A venit, se pare, ziua în care trebuie să-mi cer scuze de la voi.

Dumnezeu este Vântul

„Dumnezeu este Vântul”, spunea fiica mea
la șapte ani, când le știa pe toate,

către pământ, către lumină, către gol, au spus,
sau o pupăză, sau o molie,
tu trebuie să știi.

Așa că am ales să devin vânt
și eu, când am murit.

Am trecut prin mări învolburate,
am străbătut câmpii fără să las urme,
m-am certat cu miresmele
care mi-au tăiat calea pe câmpuri de lavandă,
am coborât în brațele avalanșelor
de pe munții pe care i-am urcat pe umerii întunericului,
amintirea mea era un țărniș rănit de urmele pașilor, l-am netezit.

Cu moartea mea, am dat un nou început la toate.

Nu eram obosit
când am ajuns în locul în care mi-am irosit viața,
am dat perdeaua la o parte.

Ca o adiere răcoroasă, am intrat în casa
din care plecasem purtând urmele oboselii.

Çığların kollarında

Ekmek Gazeli

senden uzak nice yaz ekmek peşinde
ev ekmek, okul ekmek, şarap ekmek

koşturdum durdum güneşin altında sıcak
değil temmuz, kadar senin, kadar ekmek

gençtim, geçmez sandım geçiverdi
sanki zaman, sanki yedik, sanki ekmek

bana bana acımızı birbirimizin suyuna
ama acı, gibiydi taş, gibi ekmek

okul bitti, ev bitti, susalım artık, aşk bitti
şimdi hayat, şimdi bayat, sanki ekmek

Böyle mi Olacaktı Halimiz?

Yeterince yüksekten düşersek uçtuğumuza inanabiliriz
Böyle mi olacaktı halimiz? Kuşlar sussun sen söyle

Kasım yağmurunun unutulmuş mahlasıydım belki de
Böyle mi olacaktı halimiz? Kışlar sussun sen söyle

Birazdan rüzgâr çıkacak gibisin, güzelsin, güneşlisin
Böyle mi olacaktı halimiz? Dışlar sussun sen söyle

Kim tutunmuş ki rüzgâra, kim taşıyabilmiş yağmuru
Dalına değil birbirine sarılan iki yaprak korkulu

Soruyorum şimdi kendime: biz de çakılacak mıyız yere?
Kuşlar sussun, her şey sussun, sarıl bana, tek kelime söyleme.

Bu Bizim Seninle Yoksa Son Yazımız mı?

Havada bir sıkıntı var, bulutlar alçalıyor.
Kuşları uyuşturan bizim harharımız mı?
Bu bizim seninle yoksa sonbaharımız mı?

Evin önünde bir ambulans duruyor.
Yağmuru hızlandıran bizim bakışımız mı?
Bu bizim seninle yoksa son kışımız mı?

Boş bir salyangoz kabuğu yerde yuvarlanıyor.
Kabuğumuzdan çıkmak bizim intiharımız mı?
Bu bizim seninle yoksa son baharımız mı?

Atmaya kıyamadığımız şeyler kolilere doluyor:
Müze biletleri, haritalar, mektuplar: bu bizim el yazımız mı?
Bu bizim seninle yoksa son yazımız mı?

Ben Senden Önce

Dünya biz tanışalım diye yaratılmıştı sanki,
ben harap, ben ahmak, ben senden önce...

Bir günlüğün ilk sayfası derdin bakıp bakıp yağmura,
ben bitik, ben ıslak, uyku nedir bilmezdim.

Uzundu boynun, geceler yetmezdi öpmeye,
ben kumral, ben hamal, ben senden önce...

Oradan oraya sürüklerdim gölgemi,
ben ezik, ben yazık, yüküm nedir bilmezdim.

Benzemezdik birbirimize bizi zaman benzetti,
ben miskin, ben küskün, ben senden önce...

Bir kalkışın vardı sıkılınca masadan
ben şaşkın, ben aşık, arkandan gelemezdim.

Güzel günlerimiz oldu seninle
sevgilim, anlatmakla bitmez,
şimdi dalaşıyorsak ne olmuş,
bu hayat geçirdiğimiz birlikte
bak, neredeyse yirmi beş yıl olmuş.

Unutuyoruz ikimiz de güzellikleri nice,
unuttum sanma ama
ben ezik, ben yazık, ben senden önce...

Hayır, Seni Seviyorum

Hayır,
bazen saçlarının arasında yağmurla yarışan atlar var
sandığımdan değil.

Hayır,
urmu dutları gibi emdiğim sol memenin hatırına değil.

Hayır,
rüzgârını yatıştırmak için göle gri bir eldiven atmayı
bilmediğimden değil.

Hayır,
uyurken kızıl sekizli bir gazele benzediğinden değil.

Hayır,
bir seferinde bırakıp giderdim ama sana kıyamam demiştin o
yüzden değil.

Hayır,
dalgınken saçlarını çatalla taradığın için değil.

Hayır,
gölgene toplanan kuşlar karanlık bir deniz gibi dalgalandı
diye değil.

Hayır,
dizlerine kadar havuza girip kuğulara şiirler okuduğun için
değil.

Hayır,
çantanda bakanın kendini Amanos sandığı bir aynan var diye
değil.

Hayır,
kar yiyen köpeklere sarılıp ağladığın için değil.
Hayır,
adanın dalgalarını eve aldığın, onlara rakı sofraları kurduğun için değil.
Hayır,
gülüşün yeni boyanmış bir duvarda acemi bir yazılama gibi durduğundan değil.
Hayır,
kırgıbayırlarda katırlara stranlar anlatıyorsun diye değil.
Hayır,
ormanda sevişen kızlardan dökülen çilleri toplayıp yıldız yaptığın için değil.
Hayır,
yorulduğumda arabayı sen kullanıyorsun diye değil.
Hayır,
gözyaşlarımı arı kuşları gibi içtiğin için değil.
Hayır,
sessizce yan yana uzanıp kalorifer böceklerinin çıtırtısını dinledik diye değil.
Hayır,
Reykjavik'te pantolonla gezen kızlardan mektup arkadaşların var diye değil.
Hayır,
kaşıntı atmaya kıyamadığımız eski aşk mektuplarıdır diye sitem etmeden sırtımı

kaşındığın için değil.

Hayır,
kokun bana diři kurtların kente yakın yerlerde ve yalnız avlandığını
hatırlatıyor diye deęil.

Hayır,
bir seferinde politika hayatı yaşamak deęil deęiřtirmek isteyenlerin
iřidir dedięin için deęil.

Hayır,
seni seviyorum sıramız geldięinde birlikte hayır diyeceęimiz için.

Patlıyor Sessizce Gece

Bir bulut karanlıkla kaynaşıyor
Bir at yağmura tırmanıyor
Bir banka tabela indiriyor

Ben şarkının sözlerini deęiştirince

Bir daę uykusunda sayıklıyor
Bir kurt tren yolunda koşuyor
Bir su saati patlıyor

Yaseminler deliriyor sen güldükçe

Böylece adına yakışıyor o şarkı
Böylece bir kez daha anlıyoruz

Sen bir kurtsun yağmurlara uluyan
Ve ben bir at, hayalet trenlerle yarışan

Ofisler, evler dar geliyor bize
Patlıyoruz, patlıyor sessizce gece

Bunca Emek, Bunca Kitap, Bunca Yıl Biz Seninle

Parçalanmış sözlükler gibiyiz, içimizde dizginsiz bir söz dizimi
Bunca tutku, bunca hatır, bunca yıl biz seninle
Boşuna mı konuştuk kışın yeşim geyikleriyle

Farları yanmayan bir araba park ediyor apartmanın önüne
Bunca kavga, bunca yıldı, bunca yıl biz seninle
Boşuna mı seviştik çilli kiraz çiçekleriyle

Dünya sonsuz bir inşaat gürültüsü
Önümüzde açık bir atlas
Ama kalmamış kızıl atlarda heves
Hem nereye gidebiliriz ki zaten
Bırakıp geride sevdiklerimizi bikes

Oyumuzu çalmışlar sevgilim, neşemizi de çalacaklarmış, yok
öyle!
Bunca emek, bunca kitap, bunca yıl biz seninle
Boşuna mı savaştık düzenin gerçekleriyle

Rüzgâr Böyle Eserken Olabilir miyiz Mutlu?

Olmuştur güldüğümüz aklımızda yokken bir soru
Yağmurun kapısı hep açık, gerek yok anahtara
Arar dururuz, hangi sözcükler iyi gelir hangi yaralara
Rüzgâr böyle eserken olabilir miyiz mutlu?

Rüzgâr böyle eserken olabilir miyiz mutlu?
Sıçrayıp duran bir köpek gibi uçan karahindibalara
Bir zamanlar varmış adı, belki Bulut belki Kara
Anlarınız görmüştür oğlumuzun ruhunu

Anlarınız görmüştür oğlumuzun ruhunu
Güz geceyi bekler, biz de ama bilmeyiz bunu?
Bekleriz acının dinmesini benzerken bulutlara
Arar dururuz, hangi sözcükler iyi gelir hangi yaralara

Arar dururuz, hangi sözcükler iyi gelir hangi yaralara
Oysa yağmurun kapısı hep açık, gerek yok anahtara
Olmuştur güldüğümüz aklımızda yokken bir soru
Rüzgâr böyle eserken olabilir miyiz mutlu?

Neyydik Birbirimizin?

Günü geldi galiba günden özür dilemenin
Gözlerimiz kapalı dalgaları dinlerdik
Denizi mi, evi mi neyydik birbirimizin?
Günü geldi galiba günden özür dilemenin

Gözlerimiz kapalı dalgaları dinlerdik
Yıldızları gagalayan o kırmızı kuşlar
Ne anlatmak isterdi de biz anlamazdık
Gözlerimiz kapalı dalgaları dinlerdik

Denizi mi, evi mi neyydik birbirimizin?
Gençlik işte, unutmayız sandık yağmuru
Gömdüğümüz yeri, sandık unutmayız,
Gecesi mi, gizi mi, neyydik birbirimizin?

İlk aşklar — dipsiz denizlere atılmış taşlar
Günü geldi galiba sizden özür dilemenin

Tanrı Rüzgârdır

Tanrı rüzgârdır, demişti kızım
her şeyi bildiği yedi yaşında,

Toprağa, ışığa, boşluğa,
ister hüthüt kuşuna, ister güveye
dediler kendin bileceksin neye?

Rüzgâra dönüşmeyi seçtim
ben de, öldüğümde

Azgın denizlerden geçtim,
geçtim yazılardan
ardında iz bırakmadan,
lavanta tarlalarında tartıştım
yolumu kesen kokularla,
çığların kollarında indim
karanlığın sırtında tırmandığım dağlardan,
ayak izleriyle yaralı bir kumsaldı belleğim,
düzledim

Yeni bir başlangıç verdim her şeye ölümümle

Argın değildim
Vardığımda ömrümü sürdüğüm yere
Perdeyi havalandırdım

Bir serinlik kılığında girdim
Bir yorgunluk olarak çıktığım eve

In the Arms of the Avalanches

Ghazal with Bread

how many summers apart from you, in search of bread
home: bread, school: bread, wine: bread

I labored under the sun hot
not as July, as much as you, as much as bread

I was young, thought it wouldn't pass, it passed
as though time, as though we've eaten, as though bread

we sopped our pain in each other's sauce
but pain was like stone, is like bread

school is over, the house is over, hush now, love is over
now life, now stale, like bread

Translated by Gökçenur Ç.

Is This How We Were to Be?

If we fall from high enough, we might believe we are flying.
Is this how we were meant to be? Let the birds fall silent, you
tell me.

I was the forgotten pen name of November Rain.
Is this how we were meant to be? Let the thirds fall silent, you
tell me.

You're beautiful, sunny, as if a wind might blow at any
moment
Is this how we were meant to be? Let the words fall silent, you
tell me.

Who could clutch at the wind, who could carry the rain?
A fearful pair of leaves, holding not to the branch but to each
other.

Now I ask myself: will we too, crash onto the ground?
Let the birds fall silent, let everything hush, hush and hug me.

Translated by Gökçenur Ç.

Is This Our Last Summer with You?

Trouble in the air, sky's overclouded.
Is this our noise numbing the birds?
Is this our last autumn with you?

An ambulance in front of our door.
Is this our glance accelerating the rain?
Is this our last winter with you?

An empty snail shell rolls on the ground.
Is this our suicide coming out of our shells?
Is this our last spring with you?

Things we couldn't let go of, now packed in the boxes:
Museum tickets, maps, letters: is this our handwriting?
Is this our last summer with you?

Translated by Gökçenur Ç.

Me Before You

It seemed The World was created so we could meet,
me broken, me foolish, me before you...

The first page of a diary, you said, staring at the rain,
me exhausted, me soaked, not knowing what sleep was.

The longest was your neck, and
nights, never long enough to kiss it,
me auburn, me drudge, me before you...

I was dragging my shadow here and there
me loser, me wasted, not knowing what my burden was.

We weren't like each other; the time passed liken us,
me lazy, me resentful, me before you...

I still remember how you'd leave the table when you were
bored,
me confused, me in love, unable to follow you.

We had such good days with you
my love, words are not enough to tell them all,
and now we quarrel, so what?
see, the life that we spent together
has nearly been twenty-five years.

We both forget those graces
but don't think that I've forgotten
me loser, me wasted, me before you...

Translated by Gökçenur Ç.

No, I love You

No,

Not because I sometimes think there are horses in your hair
racing with rain.

No,

not because of my respect for your left nipple which I suck like
blackberries.

No,

not because I don't know to throw a grey glove into the lake to
calm your wind.

No,

not because you look like a crimson gazelle of eights when you
sleep.

No,

not because once you said I would have walked out, but I can't
spare you.

No,

not because you comb your hair with a fork when you are
pensive.

No,

not because the birds gathered under your shadow rippled
like a black sea.

No,

not because you wade into a pool up to your knees and read
poems to the swans.

No,
not because you keep a mirror in your handbag, one sees a
mountain looking at it.

No,
not because you hug the snow eating dogs and cry.

No,
not because you take the island-waves in our home and you
set raki tables for them.

No,
not because your smile looks like an unskillful graffiti on a
newly painted wall.

No,
not because you tell Kurdish stories to mules in the badlands.

No,
not because you collect the speckles fallen from girls making
love in forest and you
make stars out of them.

No,
not because you drive when I'm tired.

No,
not because you sip my tears like a hummingbird.

No,
not because quietly we laid side by side and listened to the
crackles of cockroaches.

No,
not because you have penpal girls who ramble wearing
trousers in Reykjavik.

No,
not because you scratch my back without reproaching
although you think itching is
old love letters we couldn't spare to throw away.

No,
not because your scent reminds me that she-wolves hunt
alone close to the city.

No,
not because once you said politics is the occupation of the
ones who want to
change life but not to live it.

No,
I love you, because when it is our turn, together we will say no.

Translated by Gökçenur Ç.

Silently The Night Bursts

A cloud melds into the dark
A horse mounts the rain
A bank puts up its shutters

When I change the words of the song

A mountain mumbles in its sleep
A wolf runs along the train line
A water meter bursts

Jasmines madden when you smile

So the song suits your name
So once more we understand

You're a wolf howling at the rains
An I, a horse racing ghost trains

Offices, houses all too troubled for us
We burst, silently the night bursts

Translated by Gökçenur Ç. & Neil Doherty

All That Struggle, All That Books, All That Years

We feel like ruptured dictionaries, an unchained syntax within us,
All that desire, all that sake, all that years did we two
In vain talk with the winter's jasper does

A car with its dipped lights parks before the block
All that quarrel, all that dread, all that years did we two
In vain made love with the freckled cherry blossoms

The World is an unceasing construction rumble
An atlas lies open before us
But remained no whim in our rusty horses
Anyway, where can we go
Leaving behind our beloved ones alone

They've stolen our votes, my love, gonna steal our joy too, no!
All that struggle, all that books, all that years did we two
In vain fought with the said facts of the World order.

Translated by Gökçenur Ç.

Can We Be Happy as the Wind Blows Behind?

Times we smiled not a question in our mind
The rain's door is always open, no need for any keys
We keep searching whichever words cure whichever wounds
Can we be happy as the wind blows behind?

Can we be happy as the wind blows behind?
Like a dog jumping heavenward through the dandelions
Perhaps Black, perhaps Cloud, it had a name once
We understand it has seen the soul of our son

We understand it has seen the soul of our son
Autumn waits for the night, we too wait as we're done?
We wait for the pain to subside, taking on the shapes of clouds
We keep searching whichever words cure whichever wounds

We keep searching whichever words cure whichever wounds
Yet the rain's door is always open, no need for any keys
Times we smiled not a question in our mind
Can we be happy as the wind blows behind?

Translated by Gökçenur Ç. & Neil P. Doherty

What Were We to Each Other?

Daresay this is the day to beg off from the fall.
We'd listen the waves with our eyes closed.
A house, a sea, what were we to each other?
Daresay this is the day to beg off from the fall.

We'd listen the waves with our eyes closed.
What did those red birds pecking at the stars
Want to tell us and we couldn't understand.
We'd listen the waves with our eyes closed.

A house, a sea, what were we to each other?
We were young, we thought we won't forget
Where we buried the rain; we won't forget
A night, a secret, what were we to each other?

First loves— all those stones thrown into the fathomless seas,
Daresay this is the day to beg off from you.

Translated by Gökçenur Ç.

Wind is the God

Once my daughter said “wind is the God”
at her seven she knew everything

To dust, to light, to space, they said,
either a hoopoe or a hawkmoth
you are the one to know

So, I chose to become a wind
when I died

I passed over wild seas,
over lowlands without leaving a trace,
I quarreled with scents
intercepting my way in the lavender fields,
went down in the arms of the avalanches
from the hills I climbed on the hump of the darkness
my mind was a shore wounded with footprints,
I smoothed it out

With my death, I gave everything a new start

I wasn't tired
when I arrived the yard where I wasted my life
I lifted the curtain

Like a coolness I entered the house
from where a left like the doneness

Translated by Gökçenur Ç.

Cuprins / İçindekiler / Table of Contents

Bio

În brațele avalanșei	
Gazel cu pâine	13
Oare așa ne-a fost scris?	14
Sau asta e ultima noastră vară cu tine?	15
Eu înainte de tine	16
Nu, te iubesc	18
Noaptea plesnește în tăcere	21
Atâta străduință, atâtea cărți, atâția ani împreună	22
Când vântul suflă așa, putem fi fericiți?	23
Ce-am fost unul pentru celălalt?	24
Dumnezeu este Vântul	25

Çığların kollarında

Ekmek Gazeli	29
Böyle mi Olacaktı Halimiz?	30
Bu Bizim Seninle Yoksa Son Yazımız mı?	31
Ben Senden Önce	32
Hayır, Seni Seviyorum	33
Patlıyor Sessizce Gece	36
Bunca Emek, Bunca Kitap, Bunca Yıl Biz Seninle	37
Rüzgâr Böyle Eserken Olabilir miyiz Mutlu?	38
Neyydik Birbirimizin?	39
Tanrı Rüzgârdır	40

In the Arms of the Avalanches	
Ghazal with Bread	43
Is This How We Were to Be?	44
Is This Our Last Summer with You?	45
Me Before You	46
No, I love You	48
Silently The Night Bursts	51
All That Struggle, All That Books, All That Years	52
Can We Be Happy as the Wind Blows Behind?	53
What Were We to Each Other?	54
Wind is the God	55

